

Markus Selg, Yves Scherer
Cupid & Psyche

5/9 – 21/10/2017

vernisaž / opening reception: 2/9/ 18–21h

SVIT Praha uvádí výstavu umělců Markuse Selga a Yvese Scherera. Jejich společná instalace, citující známý řecký mýtus o Amorovi a Psýché, zavede diváky do fantaskního, psychedelického světa, oživeného zvuky a pohyblivými elementy. Tradiční motiv lásky a touhy a jeho hlavní postavy se zde vynořují v nové podobě; odosobněné a zbavené genderové identity.

Změnu atmosféry diváci pocítí již při samotném vstupu do výstavního prostoru, osvětleného růžovým světlem, s jakousi vyznačenou scénou uprostřed a drobnějšími artefakty rozprostřenými na velkém, potišťeném koberci. Uvidí motýli a uslyší zvuky zpěvného ptactva, které však pouze přehlušují jiný, méně příjemný, syntetický hluk.

Selgova kinetická plastika *Psyche* se pomalu a vytrvale pohybuje po celé místnosti, za využití v její konstrukci ukrytého robotického vysavače. Slovo *Machientheater* má v němčině konotace na industrializaci, sériovou produkci a estetické aspekty strojů a jejich synchronizovaného tance. Pohybující se hlava má představovat zároveň skulinu v matrixu virtuálního světa, který nás obklopuje - s imitací patiny, jakou nalézáme u klasických soch a připevněná na pojízdném vysavači se samotná její existence jeví jako bizarní omyl. Umělá inteligence, která selhává ve svém pokusu sehrát roli ve velkém lidském mýtu. Virtuální, syntetické já, neschopné spoluutvářet či dokonce pochopit, co je neodmyslitelně a výlučně lidské. Toto necitlivé a zneklidňující stvoření slepě bloudí prostorem a přejíždí přes koberec - psychedelickou krajinu, pokrývající z poloviny podlahu galerie.

Na zmíněném koberci nalezneme také Schererovu sochu *Johnny & Kate*, kterou vytvořil podle ikonické fotografie Johnnyho Deppa a Kate Moss od Annie Leibowitz. Pár oblíbených celebrit z přelomu století byl nejprve převeden na digitální model a poté pomocí CNC technologie vyveden v hliníku a opatřen povrchovou úpravou. I přes netradiční materialitu a využití technologie tvar sochy asociuje církevní plastiky, nebo jakýsi přechod mezi náboženskou a popovou ikonou. Zároveň se díváme na dvě postavy, které svým způsobem splývají v jediný celek - a zde se před námi opět otevírá příběh Amora a Psýché, námět plný nejen touhy a lásky, ale i křehkosti, zranitelnosti a obtíží, kterým musí milenci tváří v tvář okolní realitě čelit.

Co se ve své celistvosti zdá navozovat pocit jarního dne stráveného v rajské zahradě, je ve skutečnosti reflexí role technologií v širším kulturním a historickém kontextu - to vše zabalené do atmosféry prodchnuté zmatením a krásou.